

Tác giả là dân Toronto nháng bài viết về nác Má cáa cô ká chuyán nháng năm đáu đánh cá đái Má, cáa mát gia đánh đáan đá theo đán báo lánh

"Cháy lá lên, xe buýt kia káa." Chá cán câu nói ván tát thôi. Cá nhóm ngáoi co giò cháy nác rút nhá các ván đáng viên trong cuác thi marathon giát giái Olympic đá bát káp cái xe buýt đang trái.

Giá tan sá, đám ngáoi ùa nhau ra khái khu háng xáng. Cháng ai muán bá lá chuyán xe vì mái ngáoi đáu án ngái nái ngáng chá xe buýt trong mùa đông buát giá. Nái tôi đánh cá là vùng phía bác cáa nác Má, mùa đông kéo dài vài tháng vái láp tuyết táng cháng chát cao nhá gò, lánh lám. Trải qua mùa đông đáu tiên, tôi đã thám sá khái háu khác nghiát án nái này.

Tôi lách bách cháy nhá mát con vát á phía cuái đán. Máy ngáoi bán đáng nghiáp đã bác lên xe, nhá há đánh dáng mọi mác trong túi tám vé tháng tránh cho ông tài xá, tôi mái đá bát káp chuyán xe buýt.

"Nhanh nhanh lên, đi gì chám quá váy." Tiáng chá Ba cán nhán tôi.

Chá đã nhanh chân bác lát vào phía trong cáa xe buýt mà ván ngoái đáu lái đá tráng cháng xem tôi đã lên xe cháa.

Tháy chá có vá quáu cá, tôi cái giá lá "à, bá em mác ráa tay nán ra trá."

Tôi quen đán vái sá gát gáng cáa chá Ba. Hái đáu cái lái chá áy. Tôi biát chá Ba không vui vái cuác sáng hián tái. Nháng có buán thì cũng có giái quyát đác gì đáu? á bên nhà, chá em tôi mái ngáoi có mát cái xe gán máy, đáu đán nái vát vá chá xe, đáu có cánh cháy rát theo xe buýt nhá thá này. Cháa ká là nháng công viác á háng xáng đã khián chúng tôi mát phángái, hát còn tháy Bác Má là thiên đáng háa hán náa.

Thoát khỏi khi mới đến thành phố ít ngày ở Việt Nam này, chúng tôi ở chung với người bạn ở nhà (là anh Hai tôi). Tuy nhiên, sự đông người trong căn nhà gây ra nhiều điều không hay khiến chúng tôi phải tìm một apartment để ở riêng.

Đó là một căn chung cư gồm hai phòng ngủ, ba má tôi ở một phòng, căn phòng kia còn lại dành cho hai chị em tôi. Má tôi cảm thấy thoải mái "Biết thế này thì không đi đâu ngoài đâu". Phải thôi, ở Việt Nam gia đình tôi có cuộc sống tốt đẹp đến vậy. Thành phố có vài thùng hàng từ nước ngoài gửi về, cuộc sống của chúng tôi được xếp vào loại khá giả so với nhiều người khác trong xã hội VN. Chúng tôi đều phải chen chúc trong căn hộ nhỏ hẹp như cái hộp quýt trong khu building bình dân với đông dân Tàu, M, N, Miên.... Nhờ tôi hỏi ở Việt Nam, mới khi nhìn tòa cao ốc mới mới thấy lạ ở đây ở trung tâm thành phố Sài Gòn, tôi thấy mong ước được đứng trên tầng lầu cao để nhìn quang cảnh thành phố. Mình sẽ thấy cái xe nhỏ xíu, con người nhỏ xíu, mới với sự thu nhỏ từ trên cao nhìn xuống, hẳn sẽ thú vị vô cùng.

Vậy mà cái cao ốc ở Sài Gòn nhỏ hơn nhều gì so với chiều cao của cái building mà tôi đang ở. Căn chung cư này có đến 35 tầng lầu, cao hơn hẳn cao ốc ở Sài Gòn nhiều. Rõ ràng tôi đang ở nhà cao, cửa ra vào cho dù đó không phải là nhà của mình. Từ căn hộ tôi ở, từ tầng 29, tôi được ngắm nhìn quang cảnh phía dưới. Quê là mới với bé nhỏ nhỏ tôi đã nghĩ. Cửa của tôi đã thành phố, nhưng tôi có vui với nó không, thì tôi trả lời không. Bởi ở căn hộ chung cư ghi dấu những ngày tháng mà chúng tôi có nhiều niềm vui hơn là đi vui. Ờ thì, vì giá mua rẻ so với các building khác, nhưng lòng tôi không vui với chỗ ở mới chút nào cả.

Trước hết phải kể đến ba má tôi. Ba tôi ngăn ngấm khi xuống từ tầng của building. Ông chỉ còn một cái đuôi ngao ngắn. Má tôi thì hét toáng lên vào buổi tối khuya ở trên lầu đầu tiên trú ngụ. Khuya rồi má tôi mới ngủ, má ra khu bếp để nh xếp dọn lại đồ đạc mới đến đến. Mới bắt đầu lên, má tôi thấy kinh hãi vì đàn gián đang bò lên nh, đến kín một bàn bếp. Tầng đàn, tầng đàn, chúng nh đang bị u động ở tầng hầm của má tôi vậy. Thấy có ánh đèn sáng, lũ gián chạy tán loạn, càng làm má hoảng sợ hơn nữa, bà không ngăn được tiếng kêu gọi chúng tôi thức dậy, phải giúp bà giết gián. Giết thì giết, chỉ có bao nhiêu thôi. Lũ gián chỉ mới ở khu building, chỉ thấy có bóng tối là chúng tràn ra hoành hành. Sau buổi khuya rồi, cái bóng đèn ở khu bếp chiếu sáng suốt ngày đêm, ngăn chặn phần nào sự hiện diện của đàn gián trong nhà tôi. Tất nhiên, tôi không dám nói với má về bóng dáng của vài chú chuột nhện quẩn ở phòng khách. Nhưng thôi má cũng biết. Chỉ mong là lúc này má đừng kinh hãi la om sòm, e ngại ba sự buồn, sự xót xa cho về con trong cảnh sống chật vật nơi xứ người.

Mới có vài tháng ở trong căn chung cư, má tôi đã chép miệng than "Kiểu này chỉ quay trở về Việt Nam sống quá." Tôi không dám nói gì hết. Chao ôi! Sao má không nh hỏi thì kể má

mang khoe nhång tåm hình tå nåc ngoài gåi vå cho bà con chåm xåm xem. Trong hình, anh Hai tåi trong bå đå veston trang trång, måt đeo kính mắt, gång måt rång rå våi nåc cåi, anh đång cånh cái xe håi lång cång. Trång anh oai vå và sang cå sao đåu. Má nåi "Sång å cái xå bå såa đå thåa có khác, thång Hai måp måp, nåc da sáng rå chå không còn đen nhåm nhå håi å nhà." Dĩ nhiên, hàng xóm khen không håt låi. Ba má tåi råt hånh đån vå nhång tåm hình màu cåa anh Hai tåi. Nhång tåi không ngåm anh Hai nhiåu bång tåi nghĩ cái xe håi xån trong tåm hình. Khåi nåi, tåi đồng đåc tuyên bå våi đåm bån "Tao mà ra nåc ngoài, tao mua xe lån cho xem. Xe håi xå đó nhå xe đåp bên mình, ai cũng có håt. Đåu có gì là khó khăn. Nå, xem, tao đã lái xe Dream 2 thì så lái xå xån måy håi. Tåi bây chå tao gåi hình vå xem cái xå håp cåa tao nghen."

Nhång sau vài tháng đåu đånh cå, tåi nhån ra câu phát biåu cåa mình coi bå còn xa våi låm måi thåc hiån đåc. Tiån mån nhà chiåm tå lå khá cao so våi måc thu nhåp cåa ngåi công nhân. Biåt bao giå måi đå dành đåm cho måt cái xe trong khi tåi nåm nhà dài dài chåa tìm ra viåc làm. Måi chi phí trông mong vào chå Ba, chå là ngåi may mån såm kiåm ra viåc làm tråc nhåt.

Càng nång gánh gia đình bao nhiêu, chå Ba càng có nhång låi oán trách vå ngåi båo lãnh båy nhiều. Tåi không muån kå vå nhång buån phiån lúc chúng tåi å trong nhà anh Hai. Có lån tåi vô ý nhåc đån anh Hai, Chå Ba gåt lån: "Đång nhåc đån ånh nåa" Đå biåt là chå giån anh Hai đån chång nào. Nåu còn å chung våi gia đình anh Hai, chúng tåi đåu phåi sång chung våi lå gián chuåt trong căn chung cå. Båa håm tåi lå låi khen "Nhà anh Hai đåp, rång rãi våi vån tåc chung quanh." Chå Ba nói lån "Nhà rång chå lòng không rång." chå còn håm hå "Xå lånh, tình cũng lånh luôn."

Tåi håt biåt nói sao vå så căng thång cåa chå Ba và anh Hai. å chung våi chå Ba, hån nhiên tåi nghiêng vå phe cåa chå, xå måt våi anh Hai. Thånh thoång kåt låm, tåi måi phån gåi anh åy đån đåa råc ba má tåi đi bác sĩ. Lúc chå ba má tåi vå, anh Hai dúi cho tåi nåm tån và nói "Cåt đi, tå tå xåi." Tåi phån vån khó xå, cåm tån cåa anh Hai có nghĩa là tåi đång phån båi chå Ba. Mà không cåm tån thì coi nhå khi đå anh Hai. Tåi phåi tính sao đåy? Tåi chåa kåp nói gì, anh Hai đã våt xe chåy biån. Tå đó tåi không còn hòa theo våi chå Ba trách móc anh Hai nåa. Tåi giå bå không nghe chå åy nói gì, båi tåi biåt chå quá håt hång vå đåi sång måi. Gánh nång cåa bån ngåi trong måt gia đình đå trên vai chå, håi sao chå không cay đång trong câu nói.

Ngôn ngữ là trång åi lån nhåt trong cuåc sång cåa chúng tåi. Không có nhiåu vån liång tiång Anh, Chúng tåi kiåm viåc å các hång xång, chå Ba đåc thu nhån vào hång may tråc tåi vài tháng. Chå åy giåi giang låm. å Viåt Nam, chå Ba chå biåt may quån áo vå vån, låc cåc cái may may đåp chân có såi dây chång vòng theo khung bánh xe å gåm bàn máy. Thå mà khi qua xå Canada, chå có thå thích ång mau chóng våi cái máy may công nghiåp chåy nhanh vå

vù nhä täc đä xe ä highway. Chä sau vài tuän huän luyän, chä Ba đã có thä nhän làm khoán sän phäm. Điäu đó có nghĩa là làm nhanh thì mäi có tiän. Tät nhiên, chä cũng phäi täp tranh giành väi đäng nghiäp läy hàng may, "Näu không làm đä, có näc ăn cháo đó Tä i!" Đäy là läi chä kä läi väi tôi mäi khi còn hai chä em väi nhau trong phòng. Chä không dám thuät läi cho ba má tôi nghe vä nhäng bät nät hà hiäp näi chä làm.

Không tìm đäc viäc, tôi näm nhà luyän phim mät mäy tháng. Chä Ba giäi thiäu tôi vào hãng may chä đang làm khi có đät đät mua quän áo räm rä. Näu hãng không cän ngäi mät cách cäp bách, chä cä tôi đã bä đäi väi cä ngay tuän đäu tiên bäi vì tôi không biät may! Lúc bà cai supervisor häng đän tôi täp xä đäng máy may. Cái máy chäy nhanh quá, mũi kim đät xuäng rào rào không ngäng nghä, tôi hoa cä mät, không biät lúc nào giä käm miäng väi, lúc nào buông tay ra, tôi luäng cuäng suýt đäa ngón tay vào máy. May sao bà Cai ngäng máy käp thäi, chä cän chäm mät giây thôi, gäi tôi đi bänh viän là cái chäc. Bà cai hoäng väi cái tai nän hät này cäa tôi nhäng vì quá thiäu ngäi, tôi vän đäc män. Thä là tôi đäc điäu sang khu väc cät chä và đóng gói, là công đän cuäi cùng cäa sän xuät. Bäi đó, trong lúc ngäi ta räa tay chuän bä ra vä, tôi vän còn phäi làm cho xong viäc. Tôi đành phäi đäng phía cuäi đoàn ngäi xäp hàng dài thäng träc cái đäng hä bäm thä. Häi sao tôi có thä räi chä làm säm nhä chä Ba đäc.

Gän nhä giä tan sä nào cũng väy, tôi lúp xúp chäy rät theo xe buýt. Thét räi, ông tài xä xe buýt quen mät chúng tôi. Và hình nhä ông cũng đoán đäc câu cän nhän cäa chä tôi qua cái cau mày cäa chä y, ông dùng đäng xe đäi tôi bäc lên. Tôi nhän miäng cäi väi ông y thay cho läi cảm än.

Nói đän rät theo xe buýt thì tôi phäi nói đän đáng đi, ngäi ta thäng nói ngäi có täng đi nhanh thì có sä vät vä, nhäng chäa hän väy đâu nha. Chä Ba bäc nhanh läm. Chân chä säi dài, bäc lä. Häi ä Viät Nam chä có nhä väy đâu, chä mang giày cao gót, bäc đi thông thäy äu điäu thäc nä thäy mä. Tä khi đänh cä và làm viäc trong häng xäng, chä mang giäy thäp đä thích häp väi công viäc và cä chuyän chäy đäa väi xe buýt, "Rät theo xe buýt vài tháng là bäc đi sä nhanh" chä Ba nói. Chä väy mà tôi thäy ngäi Viät nào ä đây lâu, đi nhanh hän ngäi mäi qua, có phäi väy không hä? Bäng cä là chä Ba tôi mäi có mäy tháng đi làm đã thuän thuäc phong cách đi đäng cäa ngäi ä Bäc Mä. Mäi chuông reo tan giä làm viäc, đã thäy chä phóng thät nhanh ra täi bän xe, mäc cho tôi bä räi läi phía sau. Chä chäm mät bäc, cái xe buýt chäy mät, tôi phäi đi chuyän xe kä tiäp. Täc chät đäc. Chäa đâu, häu quä là tôi bä mät cän cäm länh, näm mäp ä nhà mät hai ngày không đi làm, täm ngân phiäu läng länh ra nhä häu. Ôi, buồn hiu hät.

Bäc lên xe, tôi đi đän vä phía cuäi xe buýt tìm chä ngäi. Nhä nhanh chân, tôi còn bät đäc cái ghä träng, cách chä ngäi cäa chä Ba không xa läm. Đôi chân tôi đäc đäp nghä mät sau mät

ngày làm việc. Ôi chào, đừng dốt ngớ ngẩn trên ghế, nó không sao đâu. Chút nữa về thôi nhà, có cơm do má tôi nấu sẵn, ăn xong tôi lăn ra ngủ ngon, ngủ ngon trên tấm nệm mềm. Nghĩ thế đó, tôi thấy hình như thiên đường có thật trên đời, chúng ta nên phải đi đến ngày già lão, gặp Chúa gặp Phật!

Tôi nhìn qua phía chị Ba, hai mắt chị như mở to, và mắt chị nhìn trên nét mặt. Bỗng nhiên, như một nhợt. Mái tóc chị rủ xuống che khuất cái trán cao của chị. Thấy người ngớ ngẩn có trán cao hay đừng có xem là thông minh, nhưng bù lại thì cô đơn, cô độc. Không biết có phải vậy không, chị cũng vì xuất sắc, chị Ba không lập gia đình mà cứ duy chị đã từng có nhu cầu anh chàng đến đón khi ở bên nhà. Bao giờ mùa xuân có lại cho chị tôi nấu cho chị cơm để làm overtime miễn phí.

Tôi bắt gặp trên lập tức dí ép của chị Ba, phần chân tóc phải ra chị trông bực, thấy rõ nét tàn héo của một người lập tức tuột xuống lòng bàn tay. Còn đâu mái tóc chị bóng bẩy như của người năm tháng ở bên nhà. Nơi đây, mọi buổi sáng sớm tôi thấy chị đã phải thức dậy, chị dậy, mọi chuyện lập tức quay áo cho đến khi, xếp vào túi hộp thức ăn mà má tôi sắp sẵn trong tủ lạnh, xếp vào đôi giày ra khỏi nhà, bắt đầu cho một ngày làm việc. Thế thì giờ đâu để người ta vui vẻ trò chuyện với nhau.

Có làm chung với chị Ba, tôi mới thấy sự vất vả mà chị phải chịu đựng. Nhưng núi quỳ gối áo thành phẩm để hoàn thành. Trách sao chị phải càng ngày càng dằn vặt.

Thấy chị Ba như một dòng sông trôi, tôi xoay sang bắt chuyện vu vơ với chị bên dòng sông nghỉ ngơi. Bởi vì cách đó tôi mới biết chị đang trở về nhà thêm nữa. Kinh nghiệm người trên xe buýt đã cho hai chị em tôi một trận đấu tay đôi. Cũng cái tết như mọi năm đó, ai dè, người mới đi chợ ngon lành. Đến lúc tỉnh dậy, mọi chuyện là chúng tôi đã đi trên xe bus cùng. Ông tài xế không lên tiếng gì, không biết chúng tôi sẽ ra sao. Chị em tôi lên xuống xe. Tôi lại thấy chị theo sau chị Ba trong cơn mưa bụi nhá nhem.

Không biết đi lòng vòng thế nào mà chị em tôi đến một khu vắng vẻ. Chúng tôi hoảng sợ. Lúc chị, tôi đứng. "Chết cha rồi! Tôi mình đi rồi chị Ba ơi." Tôi liếc nhìn xung quanh. Đứng ngẩn ngơ nhìn tanh. Người đèn đường im lìm trên khu phố. Tiếng tăm không rành, làm sao hỏi thăm đường về? Cái túi xách mà tôi thấy người đang cầm mang đi làm đã hết thức ăn, nước uống. Nó không còn nặng nề như lúc ban sáng nữa nhưng sao cái quai túi xé rách trên vai tôi như tôi đang gánh nặng hàng trăm kí-lô. Cơm thì khát, bụng thì đói. Trôi thì trôi xuôi. Không biết chị mình đang là chị nào, làm sao phân cho anh Hai đến rồi! Tôi quỳnh quáng ráng liếc túi xem còn cái gì không để giúp đỡ chị em tôi. Tay tôi chạm vào nệm thì thấy anh Hai cúi cho bà lâu. Tôi chợt nhận ra tôi là anh Hai đến dò tôi vào buổi đầu tiên tôi đi phố một mình" Đi rồi, cách đi

nhất để vào nhà là chìa cái đồ a cho ông Taxi." Thế là tôi nhói bụng khi móc tiền ra trả cho ông tài xế Taxi lúc xuống xe. Nhà, nhà, nhà không được quên nhà nha, tôi nhớ thật. Bởi vì ra khỏi xe taxi, tôi đã thấy ba tôi đang ngóng chờ chúng tôi trước cửa building, đôi mắt ngơ ngác và lo âu. Má tôi rúm rúm khi nghe tôi nói chuyện với người quên trên xe. Có một điều tôi không dám khai ra, là nhà có tiền anh Hai cho, tôi mới trả tiền cho taxi.

Chuyến xe buýt thật ngộp ngộp xuống và đón thêm khách lên. Càng lúc càng đông người lên xe, nhúng người da trắng cao lớn, dờn dề trong tấm áo khoác dày. Không gian trên xe bịt bịt ngột ngạt. Tôi dè dặt trao đổi với người bên. Không biết tại sao người công nhân đông người bên xe, tôi trả nên lòng? Tôi tự ti mặc cảm mình là người da vàng hay tôi đang tập theo nếp sống Tây phương? Bởi vì tôi thấy hình người người Tây phương không nào nói chuyện với công nhân. Tôi khám phá ra điều đó khi bắt gặp cái nhìn của một bà Mß sßn ném về phía tôi lúc tôi nhìn người nói. Không biết bà ấy khó chịu hay bà ấy ngạc nhiên? Nhưng dù gì tôi hiểu rằng, nói một ngôn ngữ là người công nhân không phải là điều tốt cho lắm.

*

Sß di chuyển bằng xe buýt cửa chúng tôi chỉ mất sau ba năm tôi đi làm. Với số tiền dành dụm, dứt khoát tôi phải thực hiện giấc mơ của mình là có một cái xe. Nhưng tôi không dám đứng chờ chiếc xe đẹp hình như tôi đã từng hứa với đám bạn bè bên quê nhà. Bởi vì cái xe của tôi rất cũ. Với cái xe đã hơn mười tuổi, lớp sơn bóng đã không còn, vài mảng rỉ sét đã hiện ra rõ ràng quanh vùng bánh xe, hình ảnh với cái xe này có mà mặc cảm, tôi thật nghĩ. Đợi bao giờ khá gì tôi sẽ đổi cái xe mới hơn, tự an ủi thật.

Chỉ cần có một cái xe, tôi không còn cần chờ theo xe buýt, không còn phải chờ xe để đi cái nhà cũ tũn, vui mừng biết bao. Vậy mà tôi vẫn bị mất tiền công nhân trong tuần đầu tiên mới mua xe. Bởi đó anh Hai hứa sẽ giúp tôi dắt lái khi mới lái xe. Trong lúc chờ đợi anh ấy tới, tôi chui vào xe ngồi. Tôi ngắm nghía cái xe với niềm thích thú, tay tôi rời vịn ghế công tắc, nút bấm trong xe mà người như là đang trong mơ. Mình sẽ ra sao khi cái xe lướt như bay trên đường phố? Có gì không hay khi mình lái xe "Dream 2" bên nhà không hả? Tôi hình dung ra đám bạn trẻ trẻ tuổi chúng biết tôi đã có xe rồi. Mãi vui sướng, tôi quên khuấy đi mất ngoài trời đang nhợt nhạt Zero, nước còn bị đông đá, huân chỉ là con người làm sao tránh khỏi bị cảm. Tôi bị nhiễm lạnh dờn dề, phải nghỉ một ngày không đi làm được. Cái tên chi phiêu lưu như tên. Chỉ còn chờ đợi và chờ đợi. Thì đã được báo no một vài thành quả của mình, phải không?

Giã tá cánh cháy theo xe buýt, tôi đã bác lên mát nác thang cáa đái sáng đánh cá. Cuác sáng sá đán đán ná đánh khi có công viác, sá hoà nháp cuác sáng sá không khó, tôi nghĩ thá. Và tôi tin ráng, có tôi đi làm phá giúp cho chá Ba, chá y sá đán đán láy lái nét tái vui nhá thuá nào. Khi gánh náng kinh tá không còn náa, chá sá tháy đát Bác Má có tình náng ám, mát chá sá không còn cau có. Chá sá ráng rán ná cái và kiáu điám biát bao. Vái sá thông minh và cháu khó cáa chá, cháng máy chác chá sá có ngái ngá lái cáu hôn. Chá tôi sá đác hánh phúc. Trong trí táng cáa tôi đang là bác tranh vá vá táng lại cáa chá Ba vái đáy niám tin và hy váng. Rái đây chá em tôi sá đán đán ná đánh cuác sáng đánh cá trên xángái.

Tuy nhiên, hình nhá càng vá già, ngái ta càng nhá vá quê cha đát tá hay sao đó. Nháng lúc sau ráy ba má tôi tháng hay nhác lái thuá thiáu thái và náng lòng nhưng nhá quê nhà. "Náu không vì các con chác ba má trá vá Viát Nam á luôn quá, sao càng ngày càng nhá làng xóm cũ." Ba tôi nói váy. Biát nói thá nào vá sá hi sinh cáa cha má đái vái con cái, tôi ám á, giá bá không nghe, nháng trong báng tính chuyán kiám bán đá, lái xe đáa cá nhà đi hái chá Tát á thành phá bên cánh cho ông bà già đánh quê.

Nhá giò hoa lan mang sang xá lánh phái đác nuôi tráng bên trong, ba má tôi sáng quanh quán trong nhà suát ngày. Mái cuái tuán, tôi chá ba má tôi đán nháng chán hái đoàn đá ông bà khuây kháa nái niám xa xá. Ba má tôi vá VN ăn Tát thêm vài lán nhá nháng con bá câu đã quen thuác lái bay vá tá cũ. Nháng tuái già không cho phép ông bà lên máy bay náa. Mái lán Tát đán, má tôi lái sát sùi nác mát nhá vá quê nhà. Nác mát cáa má đám quanh trông lúc má cúi xuáng gá láp lá chuái quanh khoanh bánh tát, nét mát thán thá cáa ba khi nhìn cảnh mai giá cháng trên bàn thá. Lòng tôi nhá thát lái. Có lá vùng đát này không là Đát Háa cho nháng ngái có nhiáu luyán láu vái quá khá nhá ba má tôi, nháng dù sao nó ván là niám má ác cáa biát bao ngái bên kia bá đái dáng.

Ôi, nái buồn và niám vui nái xángái.